

NIET ALLEEN

EEN AVONTUURLIJKE VOETTOCHT
DWARS DOOR NIEUW-ZEELAND

TIM VOORS

FONTAINE UITGEVERS

INHOUD

DE ZON ACHTERNA Inleiding 9

NOORDEREILAND

BLIND LOPEN 0 kilometer 17

HEMELSE MODDER 100 kilometer 33

KIA ORA 250 kilometer 47

BUTTER CHICKEN 600 kilometer 65

ZUINIG LEVEN 800 kilometer 74

EVEN IETS HEEL ANDERS:

WAT KOST ZO'N TE ARAROA PRECIES? 6000 euro 91

SPARTAANS AFZIEËN 915 kilometer 103

OVER WATER LOPEN 1193 kilometer 115

GEEN PLAATS IN DE HERBERG 1370 kilometer 125

ZUIDEREILAND

WAT IS WIJSHEID 1733 kilometer	141
REGEN, REGEN, REGEN 1871 kilometer	147
VADER & MOEDER 1979 kilometer	179
INNERLIJKE RUST 1990 kilometer	189
ZIEK DOORLOPEN 2060 kilometer	203
VERDWALEN IN MEZELF 2279 kilometer	209
KINDEREN 2423 kilometer	217
QUEENSTOWN 2619 kilometer	223
IK RUIK DE STAL 2711 kilometer	229
LEVEN NA DE TRAIL 3041 kilometer	246
DANKWOORD	250
TOP 5	253
BRONNEN	254

DE ZON ACHTERNA

INLEIDING

Buiten was het minus vijf en voor mijn huis stapten Goldie en ik op het zwarte ijs. Verheugd dat Goldie – de trailnaam waaronder ik deze twintigjarige Oostenrijker had leren kennen – een weekendje op bezoek was, ging ik hem voor over de gladde vlakke. Mijn vriend had nog nooit op schaatsen gestaan maar zijn *‘I can do anything’*-houding en zijn Oostenrijkse bergbloed zorgden ervoor dat hij verbazingwekkend behendig achter mij aan schaatste. Het was heerlijk om na zoveel jaar weer eens op natuurijs te staan. We gleden langs het wuivende riet, onder een wolkeloze lucht en passeerden kinderen die achter een stoel aan stuntelden en een ouder echtpaar dat sierlijk hand in hand over het ijs zwierde.

Met elke afzet zong het ijs terwijl er witte scheuren voor ons uit schoten.

‘Ho, stop!’ riep een vrouw vanuit haar slaapkamerraam. ‘Het ijs is daar nog véél te dun!’

Krak! Plons!

Voordat ik naar adem kon happen, lag ik al tot mijn nek in het ijskoude water. Pas na een paar seconden had ik door wat er aan de hand was en voelde ik de kou al snel grip op mijn lijf krijgen. Opschieten, moven, wegwezen, hup, niet nadenken – doen! Ik ging in overlevingsmodus en opende de veiligheidsijspriemen die ik op natuurijs altijd om mijn nek draag. Ik wierp mezelf omhoog het ijs op en stak de prikkers in het ijs, dat direct brak onder het gewicht van mijn armen. Ik probeerde het nogmaals en dit keer bleven de ijspriemen zitten en kreeg ik grip. Heel voorzichtig tingerde ik voorwaarts totdat ik plat op mijn buik vooruit gleed over een dikkere laag ijs.

Enmaal bij een groepje toeschouwers aangekomen, riep iemand: ‘Wegwezen, straks gaan we er allemaal doorheen.’ Goldie en de omstanders namen wat meer afstand.

Voorzichtig stond ik op, ik trilde op mijn benen. Mijn natte kleren voelden zwaar aan in de gure wind. Ik voelde nog een vage tinteling in mijn gezicht, maar in de rest van mijn lijf had ik niet veel gevoel meer. Hoelang ik precies in het water had gelegen, kon ik niet inschatten. Opeens zag ik bloed door mijn spijkerbroek komen, ter hoogte van mijn scheenbeen. Naar huis. Nu meteen.

De terugtocht duurde gelukkig niet lang en pas toen Goldie en ik eindelijk weer op de kant stonden, voelde ik hoe mijn hart in mijn keel klopte. Mijn drie kinderen – Cato, Toni en Tom – begonnen te lachen toen ze me zagen. Ze vereeuwigden het moment door mij, nog nadruipend, te filmen met hun mobieltjes.

‘Had je maar beter moeten opletten,’ riepen ze. ‘Dat zeg je ook altijd tegen ons!’

Mijn vrouw Herma drukte me een oude jenever in mijn hand. ‘Drink op. Dat zal helpen tegen de kou. En dan vlug onder de douche,’ zei ze met een nauwelijks verborgen glimlach op haar gezicht.

Eenmaal opgewarmd en dik ingepakt in droge kleren, zat ik even later aan tafel. Goldie en ik aten een bord hete groentesoep. We hadden beiden rode wangen van de koude wind.

‘t Was mooi op het ijs, toen we er nog op stonden – ha! Erg grappig hoe je kids reageerden...’ Goldie was in korte tijd een goede vriend van me geworden, ook al was ik meer dan twee keer zo oud. Anderhalf jaar eerder hadden we elkaar ontmoet in de woestijn op de Pacific Crest Trail, toen we beiden zes maanden door Amerika liepen, van de grens van Mexico tot aan Canada. Ik herkende veel van mezelf in hem en we deelden ons enthousiasme voor de bergen en irrationele, uit de hand lopende avonturen.

‘*Dude*, dit is toch niks, al die kou,’ zei hij tussen twee happen door. ‘Ik ga mijn zomer mooi met anderhalf jaar verlengen, ik ga de TA lopen.’ Met een trotse grijns van oor tot oor keek hij me aan.

‘De TA?’ vroeg ik fronsend.

‘De Te Araroa, dwars door Nieuw-Zeeland! Ik volg gewoon de zon. Drie zomers achter elkaar. Eerst de zomer thuis, in de Alpen, en dan de zon achterna om Nieuw-Zeeland van noord tot zuid te belopen tijdens de zomer aan de andere kant van de wereld. En als de zomer daar dan klaar is, sluit ik weer aan bij de Europese zomer. Niet gek, toch?’

Niet gek? Het is briljant, dacht ik bij mezelf en ik nam nog een hap warme soep. Drie zomers achter elkaar, *chasing the sun*. Heerlijk. Het zou een antwoord kunnen zijn op de onrust die ik voel-

de. De gehaaste onrust en stress van mijn carrière in glimmende kantoortorens. In plaats van naar congressen en *business summits* te gaan, zou ik van de zee naar bergtoppen kunnen lopen, in een oneindige zomer.

Goldie vertrok een paar dagen later om zijn sociale dienstplicht te hervatten in Oostenrijk, waar hij in plaats van in het leger te gaan gedurende twee jaar als ambulancebroeder werkte. Maar het zaadje was geplant, hij had me op een idee gebracht dat ik niet meer uit mijn hoofd kreeg. Ik zag het heel duidelijk voor me. Wat een plaatje, wat een natuur, wat een avontuur. Onbewust had ik op dat moment al besloten om zijn idee te volgen, de droom achterna, Goldie achterna, de zon en het avontuur achterna. Ik zou Nieuw-Zeeland gaan verkennen en de Te Araroa Trail lopen.

NOORDEREILAND

0 - 1370 KILOMETER

BLIND LOPEN

0 KILOMETER

‘*Be careful, mate,*’ zegt de buschauffeur stellig. ‘Als je het tij verkeerd inschat, heb je kans gevangen te worden tussen de rotspartijen en dan is het echt einde oefening. Wij kunnen je niet horen schreeuwen.’

Tijdens de lange busreis naar het noordelijkste puntje van Nieuw-Zeeland, Cape Reinga, heb ik de hele tijd voorin gezeten en ben met de chauffeur aan de praat geraakt. Aangezien mijn voettocht langs de kust begint, geeft hij me nog een paar laatste tips over de getijden. Daniel heeft een mooie glimlach, hij is vierenzestig jaar oud en geheel bedekt met traditionele Maori-tatoeages. Zijn verweerde gezicht spreekt boekdelen en hij heeft een schat aan ervaring en mooie verhalen. Zijn getatoeëerde elleboog

Vanuit Cape Reinga uitzicht op Te Werahi Beach.

hangt nonchalant uit het raam onder zijn mouwloze All Blacks-hemd. Hij heeft me net verteld dat het zetten van die tatoeages jaren heeft geduurd omdat hij moest wachten op de traditionele Maori-tattoovakman.

‘*Tā Moko*, noemen wij onze tatoeages. Het is een soort schat voor ons, een *Tāonga*. Er zijn nog maar een paar mensen die ze mogen zetten en je mag niet zomaar wat doen, alles heeft een betekenis. Je moet eerst toestemming krijgen,’ vertelt hij plechtig.

‘Van wie?’ vraag ik.

‘Van onze geestelijk stamhouder. Dat kan eindelijk duren. Ik heb meer dan twee jaar moeten wachten om mijn *Tā Moko* te kunnen laten zetten.’ Liefdevol wrijft hij over de zwarte patronen op zijn bovenarm. ‘Ik kon niks bij hem inplannen.’

De oude traditionele tatoeëerder werkte niet op afspraak, maar kwam gewoon op willekeurige momenten bij Daniel langs om zijn werk met de walvisbeennaalden te vervolgen.

Het resultaat mag er zijn, hoewel ik even schrik als hij me trots

vertelt dat hij volgend jaar aan zijn gezicht gaat beginnen.

Ik heb zelf geen tatoeages, maar de verhalen en motivaties van mensen achter hun inkt intrigeren me.

Met een sis komt de bus tot stilstand. ‘Dit is het eindpunt, kerel, je zult het vanaf hier zelf moeten doen. Ik zou graag met je meegaan om mijn eigen land eens goed te zien. Maar iemand moet het werk doen.’ De deur van de bus vliegt open.

‘*Kia Kaha*, kerel, blijf sterk,’ zegt Daniel en zwaait naar me. Ik haal mijn rugzak uit de laadruimte onder in de touringbus en loop naar de laatste rots van het land.

Daar sta ik dan, aan het begin van mijn voettocht naar het einde van de wereld over de Te Araroa Trail. Het gaat nu echt beginnen; in vijf maanden zal ik van het noordelijkste puntje van Nieuw-Zeeland, Cape Reinga, naar het zuidelijkste lopen. In Nederland is het koud, hier is het voorjaar en voelt de zon al aangenaam warm. De zoute wind waait driftig door mijn haar. Er cirkelt een zeemeeuw boven mijn hoofd, alsof de vogel wil zien of ik wel echt de eerste stap durf te zetten. De eerste van vier miljoen. Het voelt raar om hier te zijn.

Nadat Goldie het zaadje eenmaal had geplant, kreeg ik het idee niet meer uit mijn hoofd. Na al die maanden dromen en plannen maken, voelt het onwennig om aan de start te staan van mijn avontuur. Het is een gek idee dat ik vanavond op de grond zal slapen, in een onbekend land, alleen in de wildernis, ergens in een verlaten duinpan, ver weg van een strandtent of cappuccino, en zonder enig telefoonbereik. Het buitenleven is me niet vreemd, maar voelt toch weer onwennig.

Ik denk terug aan twaalf maanden geleden, toen ik voor het laatst in mijn tent sliep, helemaal alleen in een verlaten bos in het noorden van Amerika, aan de grens met Canada. Dat was de laatste nacht van mijn wandeltocht over de Pacific Crest Trail,

4682 kilometer dwars door Amerika. Slapen in de buitenlucht was geheel vertrouwd en veilig na zes maanden leven in de Amerikaanse wildernis. Maar nu, na weer een jaar in mijn comfortabele huis in Nederland te hebben geleefd met mijn gezin, voelt het weer een beetje raar en spannend om alleen in de natuur te slapen. Gek eigenlijk, hoe snel je weer terugvalt in je oude patronen als je in de luxe omgeving van de moderne maatschappij leeft.

Nu, aan de start van deze tocht door Nieuw-Zeeland, voel ik me een beetje benauwd, waarschijnlijk door een mix van opwindend, spanning en de vochtige lucht. Mijn shirt plakt tegen mijn ongetrainde mollige kantoorlijf dat nog maar een week geleden acht uur per dag in een stoel zat, in vergadering na vergadering. Mijn rugzak voelt aanzienlijk zwaarder dan ik me had voorgesteld. Ik heb me duidelijk misrekend met al dat eten erbij voor de komende vijf dagen. Ook die vier liter water helpt niet mee. Ik weet niet of ik het allemaal nodig zal hebben, maar de eerste zoetwaterbron waar ik langs zal lopen is pas over dertig kilometer.

Het is nog vroeg maar al bloedheet, terwijl ik vorige week nog in de gure oktoberkou met tegenwind naar mijn werk fietste. De zachte waternevel van de golven die tegen de rotsen beuken geeft een beetje verkoeling en troost. Ik kijk een keer noordwaarts over de eindeloze horizon, en denk aan mijn vrouw en drie kinderen die nu aan de andere kant van de wereld liggen te slapen.

Het is tijd. Tijd om te beginnen. Niet meer nadenken, maar lopen, lopen, lopen. Ik zet de eerste stap, van het asfalt af en op het smalle pad van droge, rode aarde. Niet meer dan dertig centimeter breed kronkelt het pad direct steil naar beneden richting het strand, zo'n tweehonderd meter verderop in de diepte. Ik strek mijn nordic wandelstokken voor me uit om de klappen voor mijn knieën op te vangen en mijn evenwicht te houden, met de topzware rugzak die van rechts naar links wiegt bij elke stap die ik zet.

Het rode zand en gruis glijdt plots onder mijn voeten weg en

met een zucht kom ik weer tot stilstand. Terwijl ik op adem kom, kijk ik neer op de blauwe zee met eindeloze golven die achter elkaar naar binnen rollen in de witte branding. Een droom voor elke surfer en toch is er gek genoeg geen een te bekennen in de zee of op het strand.

Na de steile afdaling volg ik het pad over de eindeloze vlakte van het strand. Zo ver ik kan zien strekt het zand zich voor mij uit. Ik loop naar de branding en voel mijn voeten verkoelen door het frisse zeewater dat over mijn schoenen spoelt. Mijn voetsporen worden weer even snel door het opkomende tij gewist. De golven komen bulderend naast me neer, met een doordringend geruis. Ik schreeuw het uit van geluk maar kom er nauwelijks boven uit.

‘Aaahhh!’ Ik voel de spanning uit mijn lijf lopen en er verschijnt een brede glimlach op mijn gezicht.

Het smalle strand aan de kop van Nieuw-Zeeland wordt lichtroze van kleur door de rode rotspartij die vlak langs het strand omhoog rijst. Ik loop alleen en er is verder niemand te bekennen voor of achter me op de verlaten kustlijn. Ik zoek wat onwennig naar het juiste looptempo om een goed ritme te vinden onder de last van mijn zware rugzak. De ene voet voor de andere, over het zachte zand.

Opeens zie ik in de verte een grote rotspartij dwars over het strand de zee in steken. Gek, denk ik bij mezelf, die heb ik niet eerder opgemerkt van bovenaf, toen ik op de klif stond aan de start van de tocht. En dan valt het kwartje. Het kwartje dat buschauffeur Daniel me tevergeefs probeerde te geven. Ik heb zijn verhaal allemaal wel gehoord, maar verwachtte niet dat ik vandaag al last zou hebben van de opkomende vloed.

Leren luisteren, echt luisteren, dat staat hoog op mijn to-dolijst voor deze tocht.

Als ik eenmaal bij de rotspartij ben aangekomen, is het strand al helemaal verdwenen en slaat het water hard tegen de rotsen. Ik

kan er niet omheen lopen. De veilige oversteek langs het strand is onbegaanbaar door de wilde branding. De enige optie die ik heb, is om een stuk terug te lopen en een geitenpaadje te volgen dat boven langs de hellende rotspartij loopt.

Makkelijker gezegd dan gedaan. Het pad loopt vijftig meter boven het water langs en is bedekt met scherpe doornstruiken. Met elke stap krijg ik er krassen bij, waardoor ik maar tergend langzaam vooruitkom. Vooral bij de afdaling over de rotsen, begroeid met glibberige zeealgen, moet ik echt mijn hoofd erbij houden. Ik ben nog maar een paar uur onderweg en heb absoluut geen zin om op dag één met een blessure te moeten opgeven.

Er loopt een staalkabel langs de rotswand naar beneden, waarlangs ik voorzichtig kan afdalen. Ik ben duidelijk niet de eerste die overvallen wordt door het hoge tij en de woeste branding.

Eenmaal weer terug op het vertrouwde vlakke strand kijk ik met een zucht nog een keer om. Dit had ik niet verwacht op de eerste dag. Hoe zou de rest van de tocht zijn? Wat heeft de Te Araroa Trail allemaal voor me in petto? Het lijkt wel een waarschuwing, alsof de natuur me toespreekt. Ik ben hier de baas, lijkt ze bijna te fluisteren door de warme wind.

Ik heb nog 132 dagen voor de boeg, maar besluit na dertig kilometer lopen dat het voor vandaag genoeg geweest is en zoek een vlakke verhoging op een veilige afstand boven de zee voor de eerste nacht, terwijl de lucht oranje kleurt door de ondergaande zon. Twilight Beach heet het hier en volgens mijn kaart ligt de zoetwaterbron vlakbij in de duinen.

Ik laat mijn rugzak van mijn schouders glijden en trek mijn kampeerspullen tevoorschijn. Het is even uitvogelen hoe ik de lichtgewicht tweepersoonstent precies moet opzetten, maar binnen een paar minuten staat hij. Mijn wandelstokken fungeren als tentstokken en met zes haringen in de grond staat de tent stevig klaar

Zonsondergang vanuit Twilight Beach.

voor de nacht. Ik vind de bron in de duinen tussen het helmgras, drink een liter water en ga zonder een hap te eten in mijn slaapzak liggen. Uitgeput door alle indrukken val ik binnen de kortste keren als een blok in slaap.

De volgende ochtend ontwaak ik door het geluid van een vogel die met zijn snavel tegen mijn tent pikt en er met mijn schoen vandoor probeert te gaan. Een raar beest, met een lange snavel en krachtige poten. Ik krijg de tenthor net op tijd opengeritst om mijn schoen te redden. Wat een brutale aap. Het tentdoek is kletsnat van de ochtendmist die vanuit de zee is komen aandrijven. Ik kijk over het water, waarboven de dunne mistlaag langzaam verdampst en een schitterende zomerse dag tevoorschijn komt. De zon hangt vlak boven de zeespiegel. Het is tijd om op te staan.

Ik draai de dop van mijn luchtbed open en laat met een luid gesis de lucht eruit stromen terwijl ik alle spullen die om mij heen liggen in mijn rugzak prop. Op mijn knieën kruip ik mijn tent uit en trek de haringen uit de grond om vervolgens ook de tent in mijn rugzak te duwen.